

50. מכתב אישי לאריאל שרון

היום, 20 באוקטובר 2004, שוחחתי עם אדית על הרעיון לשלוח לראש הממשלה אריאל שרון העתק ממכתב שכתב דוד בן-גוריון בראשית 1957 לקיבוצים ומושבים הסמוכים לרצועת עזה. המכתב מתייחס לנאומו של בן-גוריון בנגב, חודשים אחדים אחרי מלחמת סיני ב-1956. בן-גוריון, תחת לחץ בינלאומי אדיר, היה צריך להחליט על גורלה של רצועת עזה שנכבשה באותה מלחמה.

ההתיישבות היהודית בדרום הארץ מילאה כבר אז תפקיד די מרכזי. ישראל, יחד עם בריטניה וצרפת, השתלטה על סיני ופתחה את תעלת סואץ (שהולאמה בידי נשיא מצרים גמאל עבד-אל נאצר בסוף אוקטובר 1956). למרות ניצחון הקואליציה היה על בן-גוריון להחליט כמה חודשים לאחר מכן על גורלה של ישראל. המלחמה אירעה שמונה שנים לאחר מלחמת העצמאות ב-1948. ישראל נמצאה בשנים הראשונות לפיתוחה הכלכלי, הפוליטי והחברתי. בן-גוריון לא היה יוצא למלחמה בסיני ב-1956 בלי להשיג מראש את תמיכתן של שתי המעצמות האירופיות. למזלנו הכול התנהל כשורה וניצחנו במלחמה.

בראשית 1957 נקלעה ישראל למצב מורכב עקב לחצן של ארצות הברית וברית המועצות לסגת מסיני ומרצועת עזה. בן-גוריון נענה ללחצים הכבדים והסכים לסגת. המחיר

באותה תקופה היה גבוה וכאוב אבל הייתה זו החלטה נכונה, שזכתה להערכה ברחבי העולם החופשי. ההכרעה התבססה על שיקולים "בעד" ו"נגד", ונבעה אך ורק מצורכי הגנתה של מדינת ישראל וביטחונה. התוצאה המקווה הייתה שנוכל בשנות השקט והיציבות לבסס את כלכלתנו, לפתח את התחום המדעי, לשפר את המציאות החברתית תוך קליטת עשרות אלפי עולים חדשים, ובעיקר לקבל תמיכה צבאית ממדינות אחרות האוהדות את ישראל, דבר שיעזור לנו בעתיד. שיקוליו הוכיחו את עצמם כאשר נקלענו כעבור עשר שנים למלחמת ששת הימים.

בן-גוריון נפגש עם המנהיגות הקיבוצית בנגב במארס 1957 והסכים להעביר בכתב את תוכן נאומו במפגש, שבו התייחס לנסיגת ישראל מעזה. המכתב ובו דברי בן-גוריון, נמסר לאחד ממנהיגי אזור שער הנגב באמצעותו של שמעון פרס, אז המנהל הכללי של משרד הביטחון. מכתב זה הגיע לידי בעת היותי ראש המועצה האזורית והתבקשתי לשומרו אישית. לפיכך, המכתב האורגינלי וההיסטורי הזה נמצא בארכיוני הפרטי (למכתב עצמו, ראו נספח).

בעשורים האחרונים השקענו משאבים רבים על מנת לתגבר את היישובים ברצועה ובסביבתה. כך הבטחנו את פיתוחם וביטחונם וגם את זה של האזורים השכנים. כיום הבעיה היא התנתקות היישובים מהרצועה. להחזיר את הכול? משפחות חיות שם כבר שני דורות. למה להחזיר? למי? כן. להחזיר! אני מאמין שכך היה מחליט דוד בן-גוריון. ההחלטה ההיסטורית של אריאל שרון הייתה נועזת וראויה לשבח. הוא יצא נגד דגליו מהעבר: הוא האיש אשר עודד שנים את ההתנחלויות שהוקמו

אחרי מלחמת ששת הימים. ראש הממשלה שרון, בהשראת המנהיג הגדול בן-גוריון (זאת דעתי), ולמרות שרוב חברי מפלגתו התנגדו לו, החליט שהכרחי להתנתק סופית מרצועת עזה. כך שינה שרון את כללי המשחק הפוליטיים עם העולם הערבי והפלסטיני. אפשר שעל בסיס החלטה זו תופיע, עם חלוף הזמן, מנהיגות פוליטית חדשה בקרב הפלסטינים שתהיה מסוגלת לייצר תנאים שיאפשרו לנהל דו-שיח הומני, פורה ומכובד בין שני העמים. צעדו החשוב של שרון עשוי לפתוח שערים חדשים להתקרבות בין פלסטינים לבין ישראלים. זו המחויבות שלנו לדורות הבאים. כואב להיפרד מאדמה שרוותה כל כך הרבה זיעה ודם. אבל מהי האלטרנטיבה?

על רקע זה כתבתי לאריאל שרון באוקטובר 2004 את הדברים הבאים: "הנני כותב לך מכתב זה על מנת שתדע, שכמוני, רבבות על גבי רבבות מתושבי הנגב תומכים בך ובמדיניות שלך לגבי יישובי חבל עזה. ידוע לי עד כמה קשה מלאכה זו בשבילך, אבל ללא ספק החשיבות ההיסטורית של החלטה הכנסת רק תוכיח שכמו בן-גוריון, קיבלת את ההחלטה הכי נכונה בימים אלה למען עם ישראל. לאור זאת, הנני מעביר בזה לעיונך עותק ממכתב בן-גוריון ליישובי הנגב לאחר 'מבצע קדש' על פינאי צה"ל מעזה, שמקורו נמצא ברשותי מזה שנים רבות. בידידות וחברות רבה, צבי חזן, ברור חיל".

ללמוד מהעבר, להיאבק בהווה, להאמין בעתיד!